

TOVENAARSKIND

BOEK 2

MIDDER
NACHT
TREIN

vertaald door Merel Leene

ANGIE SAGE

HOOFDSTUK 1

Een droom komt uit

Monsters. Monsters. Overal monsters.

Alex Ravenster rende, maar haar voeten wilden niet meedoen. Ze was omsingeld door enorme monsters met jakhalskoppen. De beesten waren minstens twee meter en hadden witte puntoren en gele ogen. Hoog torenden ze boven haar uit. Toen ze hun smerige, scherpe tanden ontblootten, droop hun kwijl op haar haar. Alex rook de stank van bedorven vlees. ‘Nee!’ schreeuwde ze. ‘Nee, nee!’

‘Alex, ssst!’ Er scheen een lichtstraal in haar gezicht.

Alex ging rechtop zitten. Slaperig staarde ze naar de jongen die een kleine lantaarn ophield. Vanonder zijn warrige bos haar keek hij haar bezorgd aan.

‘Hé, Benn,’ fluisterde ze.

Buiten het licht van de lantaarn zag Alex helemaal niets, zo donker was het. Waar was ze? Ze hoorde alleen de wind huilen en de golven tegen de rotsen slaan. En het was koud, vreselijk koud. Ha. Nu wist ze het weer. Ze zat in een grot hoog op de Orakelrots. Daar hadden ze zich verstopt voor de monsters die haar tot in haar droom hadden achtervolgd.

‘Akelig gedroomd?’ vroeg Benn.

Alex knikte. ‘Over de Jakhalzen.’

‘Jakkes.’ Benn huiverde.

Ook Alex rilde toen ze aan de Jakhalzen dacht. Dat waren de lijfwachten van koning Belamus, en ze waren half mens, half jakhals. Ze beschermden de koning en deden alles wat hij hun opdroeg. En Alex wist dat de koning hun nu had opgedragen om haar en Benn op te sporen en gevangen te nemen.

Achter in de schemerige grot kropen Alex en Benn diep onder hun dekens. Ze luisterden naar de storm, die om de rots heen gierde. Na een paar minuten hoorde Alex Benns regelmatige ademhaling, en ze wist dat hij in slaap was gevallen. Zelf kon ze niet meer slapen. Ze voelde nog steeds de doodsangst uit haar nachtmerrie. Stilletjes stond ze op en sloeg een deken om zich heen. Ze liep op haar tenen naar de ingang van de grot. Daar gluurde ze voorzichtig naar buiten.

De grot bevond zich vlak onder de top van de klokvormige Orakelrots. Donkere wolken dreven pijlsnel langs, waardoor Alex zich net een vogel voelde die zweefde op de wind. Plotseling spatten er wat regendruppels op haar voeten, en ze schuifelde een stukje naar achteren. Ze was nu

klaarwakker. Ze tuurde omlaag, naar de schuimende golven die diep onder haar over de rotsen spoelden. Tussen de Orakelrots en het vasteland was een smalle strook woelig water. Daarachter zag Alex de torenhoge kliffen met daarop de stad Rekadom, die nu donker was. Ergens in die stad – diep in een kerker, nam Alex aan – was haar vader, Hagos Ravenster, die ze nog maar net had teruggevonden.

Alex leunde met haar rug tegen de koude rotswand. Uit een geheim zakje in de brede groene sjerp om haar middel haalde ze een boekje. Het was klein, maar verrassend zwaar. De boekband was van verweerd blauw leer. Alex sloeg het boek open en streek over een stapeltje dunne, zeshoekige kaarten, dat netjes opgeborgen was in een vakje aan de binnenkant van de kaft. Ze glimlachte zodra ze haar kostbare hexkaarten zag. Die had ze altijd bij zich, al vanaf het moment dat haar vader en moeder haar in de handen van de onwillige Mirram D’Arbo hadden geduwd. Dezelfde Mirram D’Arbo had sindsdien – met flinke tegenzin – voor Alex gezorgd. De afgelopen twee krankzinnige weken hadden de hexkaarten tot zóveel ontdekkingen geleid dat Alex het nog maar nauwelijks kon bevatten.

Het stapeltje vertrouwde kaarten troostte Alex. Ze haalde ze uit hun vakje en schudde ze handig, terwijl ze intussen opsomde welke dingen ze allemaal over zichzelf te weten was gekomen.

Eén: haar moeder heette Parel. Ze was acht jaar geleden in de kerkers van Rekadom gestorven.

Twee: haar vader was Hagos Ravenster.

Drie: haar vader was ooit de tovenaar van koning Belamus geweest.

Vier: dat betekende dat zijzelf een tovenaarskind was. En op dit moment kon je dat maar beter niet zijn. Echt niet.

Gek eigenlijk, dacht Alex, dat ze nu op de Orakelrots stond. Precies op die plek had het orakel tien jaar geleden tegen koning Belamus gezegd dat hij ‘zou sterven door de hand van een tovenaarskind’. Tot die tijd was het prima geweest als je vader of moeder een magiër was, maar dat korte zinnetje had dat voor altijd veranderd.

Alex huiverde en trok de deken nog wat dichter om zich heen. Daarna boog ze zich een stukje naar voren en gluurde naar het steile pad dat naar hun schuilplaats toe liep. De getijdenweg verbond de Orakelrots bij eb met het vasteland, en ze wilde zien of hij alweer droog was komen te liggen. Maar de bijna volle maan ging schuil achter een dikke, donkere wolk, dus het was lastig te zien. Omdat de wind van alle kanten aan Alex rukte, schuifelde ze de grot weer in. Het maakte ook niet uit, dacht ze. Het werd snel genoeg weer laagwater, en dan zou de koning ongetwijfeld zijn Jakhalzen over de getijdenweg naar haar toe sturen. Het was alleen een kwestie van tijd. Ze had maar één kans: de storm moest snel gaan liggen, zodat ze samen met Benn in zijn zeilboot Catoetje kon ontsnappen. Helaas was de zee op dit moment zó ruw dat Catoetje het er nog geen vijf minuten zou uithouden.

Plotseling verscheen de maan vanachter de dikke wolk. Alex keek snel naar buiten. Tot haar schrik zag ze een streep zand die de Orakelrots verbond met het strand onder de kliffen. Zo te zien was het al een tijdje eb, want de getijdenweg was behoorlijk breed. Het bleke zand glansde

in het verrassend felle maanlicht, als een podium dat door schijnwerpers wordt verlicht. Alex hapte naar adem. Daar kwamen ook de acteurs het podium al op: vier van de Jakhalzen uit haar droom, elk twee meter lang. Hun lange, rode jassen wapperden in de wind. In het spookachtige zilveren licht van de maan kon ze hun witte puntoren en spitse snuit goed zien. Tussen hen in, bijna onzichtbaar, liep een kleine figuur, gekleed in een lange wollen badjas. Dat was Deela Ming, breister van octopussen, bewoonster van de Orakelrots. Zij was het huidige orakel. Alex slikte haar tranen in. Alsjeblieft, niet Deela! Niet de lieve Deela Ming, die alleen maar aardig voor Benn en haar was geweest en hen in deze grot had laten schuilen.

‘Alex?’ vroeg Benn bezorgd. ‘Wat is er?’

‘Deela!’ antwoordde Alex. ‘De Jakhalzen hebben Deela!’

Benn krabbelde overeind en kwam naast Alex bij de uitgang van de grot staan. Samen tuurden ze naar buiten.

‘Waarom?’ mompelde Alex. ‘Waarom zouden ze Deela meenemen?’

Benn fronste zijn wenkbrauwen. ‘Tja, jou konden ze niet vinden, maar Deela wel. Ze zeggen dat de Jakhalzen nooit met lege handen naar huis gaan.’

Alex voelde zich ellendig. ‘Ik wilde dat ze mij hadden meegenomen,’ fluisterde ze.

Benn reageerde verontwaardigd. ‘Ze zouden helemaal niemand moeten meenemen!’ Hij leunde tegen de wind in naar buiten om het beter te kunnen zien. ‘Is het alleen Deela?’ vroeg hij. ‘Niet ook Palla?’

Palla Lau was de jonge assistent van Deela; zij had Alex en Benn naar deze grot gebracht.

‘Ze hebben alleen Deela, ik weet het zeker. Palla is veel langer. Kijk.’

Wrijvend in hun ogen, vanwege een windvlaag vol re-gendruppels, staarden Alex en Benn naar de eigenaardige figuren. Lopend op hun achterpoten joegen de Jakhalsen het kleine figuurtje aan het andere uiteinde van de getijden-weg het strand op.

‘Wat zal ze bang zijn,’ fluisterde Alex.

Ze zagen dat Deela door de donkere poort onder in de klif naar binnen werd geduwd. Alex vond dat ze leek op een geest die in de onderwereld verdwijnt.

Plotseling rolden er steentjes naar beneden op het smalle pad onder de ingang van de grot. Zonder geluid te maken kropen Alex en Benn met roffelend hart zo ver mogelijk de grot in. Daar doken ze onder de dekens en luisterden naar het gekletter van nog meer losse steentjes.

Iets klauterde de rots op.

En nu was dat iets in de grot. Zachtjes sloop het naar hun schuilplaats toe.

Alex nam een besluit. Ze wilde niet dat een Jakhals haar als een bang hoopje mens onder een deken aantrof. Ze was niet van plan zich over te geven zonder gevecht. Wild schreeuwend en joelend sprong ze onder de dekens van-daan en dook op de insluiper af.

Er klonk een schrille kreet, en toen werd het stil.

Maar niet lang.

HOOFDSTUK 2

Oud en nieuw orakel

‘Waarom deed je dat?’ zei Palla boos terwijl ze overeind krabbelde.

‘Palla! Jij bent het!’ Alex lachte opgelucht.

‘Ik snap niet wat er grappig aan is. Echt niet.’ Palla veegde wat steengruis van haar broek.

‘Het spijt me,’ zei Alex. ‘Maar we dachten dat je een Jakhals was.’

‘Natuurlijk ben ik niet zo’n walgelijk beest. Hoe kom je daarbij?’ zei Palla verontwaardigd.

‘Nou ja, we zagen ze net,’ zei Benn zacht. ‘Met Deela.’

Palla’s verontwaardiging verdween meteen. Ze liet zich op de grond zakken en snikte luid. Met haar handen voor

haar gezicht begon ze te praten, hikkend en stamelend. ‘Deela zei al dat ze zouden komen. We keken uit het raam om te zien of het al eb werd. We zagen ze aankomen, en toen zei Deela dat ik me moest verstoppen. Eerst wilde ik niet, maar toen werd ze heel boos. Ze zei dat ik voortaan het orakel moest zijn.’ Palla snakte naar adem. Toen ze naar Alex en Benn keek, glinsterden haar tranen in het licht van de lantaarn. ‘Ik wilde altijd het orakel zijn. Maar niet op deze manier.’

Het werd stil in de grot. Alex liet Palla en Benn achter en liep opnieuw naar de uitgang van de grot. Daar ging ze zitten. Met de koude wind in haar gezicht keek ze naar de wolken die langs de diepblauwe hemel vlogen en naar de maan, die er telkens achter verdween en weer opdook. Ze keek naar de kliffen en de hoge muren van Rekadom en dacht aan haar vader, en nu ook Deela, die daarachter gevangenzaten. Ze wist dat zij daar straks ook zou zitten, behalve als de storm vóór het volgende laagwater ging liggen. Wat een geluk dat Rekadom geen haven had, en dus ook geen toegang tot boten, bedacht Alex. Ze bleef kijken totdat de opkomende vloed weer over de getijdenweg spoelde. Toen riep ze naar Benn en Palla: ‘De getijdenweg ligt onder water. We zijn veilig.’ Maar binnensmonds voegde ze eraan toe: ‘Voorlopig.’

In het grauwe ochtendlicht liepen ze over het steile pad naar het huisje van Deela, dat boven op de Orakelrots stond. In Deela’s woonkamer knielde Palla voor de haard. Voorzichtig schoof ze stukjes zeekool het vuur in, een voor een, alsof ze een ziek dier voerde. Ondanks de vlammen daalde er een akelige kou over hen neer. Ondertussen luis-

terden ze naar de onophoudelijke wind en regen. Maar nadat ze de mok warme, gekruide melk hadden opgedronken die ze van Palla kregen, vielen Alex en Benn uiteindelijk, gewikkeld in dekens, naast het vuur in een onrustige slaap.

Palla kon niet slapen. Ze ijsbeerde een verdieping lager door haar kamer. In haar hoofd spookte steeds één gedachte: wat gebeurt er met Deela?

Deela zat op een hoopje slijmerig stro in de duisternis. Het was zo donker dat ze alleen een paar glimpjes licht zag wanneer ze haar ogen zo ver mogelijk opensperde. In de verte hoorde ze het *plink-plink*-geluid van druppels water die op metaal vielen. En behalve de overweldigend muffe, vochtige lucht rook ze nog iets smerigs; een dode rat, dacht ze. Ze zat in een piepkleine cel; als ze haar armen als de vleugels van een vogel uitstreekte, kon ze haar handen plat tegen de ijskoude muren leggen. En als ze ze omhoog strekte, raakten haar knokkels het gewelfde plafond. Eerst had ze nog geroepen of er iemand was, maar dat had ze opgegeven. Ze was hier alleen, wist ze.

Een tijd later – ze had geen idee hoeveel uren ze al in de cel zat – hoorde Deela in de verte het getik van metalen hakken: de laarzen van de kerkerbewakers. Ze ging recht op zitten en luisterde ingespannen. De vastberaden voetstappen kwamen steeds dichterbij. Angst flakkerde in haar op. Ze kwamen voor haar. Ze wist het zeker.

Deela haalde diep adem. Ze stond op en ging met haar gezicht naar de deur staan. Haar hart bonkte precies in de maat met de naderende voetstappen. Voor haar cel hielden ze stil. Deela zette zich schrap. Wat er ook ging gebeuren,

zei ze tegen zichzelf, ze kon er toch niets aan doen. Ze kon het alleen maar dapper en waardig onder ogen zien.

Eerst klonk het metalige geluid van de sleutel die in het slot werd omgedraaid. Daarna schrok ze van de felle lichtbundel van een lantaarn die de cel in scheen. Deela balde haar vuisten en keek naar de openzwaaiende deur. ‘Hagos!’ bracht ze uit.

Geflankeerd door twee onverstoorbare bewakers in een hemd van zilveren ringetjes, stond daar Hagos Ravenster in zijn dunne rode mantel, als een breekbare rietstengel tussen twee stenen. Zijn magere gezicht stond strak en met zijn donkere ogen keek hij Deela waarschuwend aan. ‘Stil, gevangene!’ zei hij met een vreemd hoge stem. ‘Hoe durf je me te beledigen?’

Deela hapte naar adem, alsof Hagos haar in haar maag had gestompt. Wat klonk hij vijandig!

‘Dit is de nieuwe gevangene, sire,’ dreunde een van de bewakers.

Sire, dacht Deela. Waarom noemen ze hem ‘sire’? Verward keek ze naar Hagos... en hij knipoogde naar haar. Deela voelde een sprankje hoop en haar hersenen begonnen weer te werken. Kennelijk dachten de bewakers dat Hagos koning Belamus was. Deela had geen idee hoe hij dat voor elkaar gekregen had, maar het leek haar slim om een beleefde buiging te maken, die alleen wel wat beverig uitviel.

Een van de bewakers haalde handboeien tevoorschijn.

‘Niet nodig,’ zei Hagos. ‘Ik neem de gevangene mee.’

De bewaker leek teleurgesteld. De afgelopen tien jaar had de koning de meeste inwoners van Rekadom gevan-

gengezet. Alleen waren er door de beruchte keldertering nu al een tijd niet veel meer over om in de boeien te slaan. Deela was zelfs de enige gevangene die ze op het moment hadden. Haar komst was een hoogtepunt geweest in een vreselijk saaie maand. Maar ja, de koning had altijd gelijk.

Hagos stapte de cel in. Deela voelde zijn magere hand om haar arm. Ze verzette zich niet toen hij haar de cel uit trok en wegvoerde van de meest verlaten plek waar ze ooit was geweest. De lantaarns van de bewakers, die hen op de voet volgden, veroorzaakten lange, griezelige schaduwen die voor hen uit dansten. Hagos voerde Deela mee door de kronkelende tunnels die onder de stad Rekadom slingerden, totdat ze bij een trap naar boven uitkwamen. Aan weerszijden ervan brandde een kaars. Hier draaide hij zich om naar de bewakers en zei: ‘Laat ons alleen.’

De bewakers salueerden, sloegen hun hakken tegen elkaar en marcheerden weg.

‘Ze dachten dat jij de koning was,’ fluisterde Deela. ‘Hoe heb je dat voor elkaar gekregen?’

‘Met veel moeite,’ antwoordde Hagos. ‘Laten we maken dat we hier weggkomen.’

‘Gaan we vluchten?’

Hagos zuchtte. ‘Eh... Niet precies. Ik heb wat weten te regelen.’

‘Regelen?’

‘Met de koning. En jij hoort ook bij de regeling, al weet hij dat nog niet. Dus laten we opschieten. Ik wil niet dat iemand ons ziet.’

Deela voelde zich slap van opluchting. Ze leunde op Hagos terwijl ze de trap op liepen, naar het zonlicht hoog bo-

ven hen. Toen ze een diepe teug van de zoute zeelucht nam, moest ze meteen aan de Orakelrots denken. ‘Je dochter, Alex,’ zei ze tegen Hagos. ‘Ze is veilig. Palla heeft haar verstopt. De Jakhalzen hebben mij in haar plaats meegenomen.’

Hagos draaide zich om naar zijn oude vriendin. ‘Dat vertelde de koning me. Bedankt, Deela.’ Toen zuchtte hij. ‘Belamus vertelde me ook dat hij de Jakhalzen heeft bevolen om bij het volgende laagwater terug te gaan en Alex op te halen.’

Deela glimlachte. ‘Maak je geen zorgen. Tegen die tijd is jouw Alex allang in de zeilboot van haar vriend vertrokken.’

Hagos keek haar bezorgd aan. ‘In deze storm?’

‘Die zal snel gaan liggen,’ zei Deela. ‘Vertrouw me nou maar. Ik woon al dertig jaar op die rots. Inmiddels ken ik het weer hier op mijn duimpje.’

Ze kwamen uit op een open ruimte die het Sterrenhof werd genoemd. Hier, in het hart van Rekadom, reikten drie torens – de gouden, ijzeren en zilveren toren – naar de stormachtige hemel hoog boven hun hoofd. Ooit was het Sterrenhof een populaire ontmoetingsplek geweest, maar nu was het plein uitgestorven. Na de grote uittocht van de magiërs en hun gezinnen tien jaar geleden, was de relatie tussen de overgebleven inwoners van Rekadom en hun wantrouwige koning langzaam maar zeker bekoeld. De ooit zo levendige plaats leek nu eerder een spookstad.

Ongerust keek Hagos naar de top van de gouden toren. Daar, wist hij, hing koning Belamus rond, met niets beters te doen dan door de prachtige gouden boogramen naar zijn

uitgestorven koninkrijk beneden staren. Hagos' tripje naar de kerkers had langer geduurd dan verwacht. Het was al tegen elfen, en koning Belamus hield zich altijd strikt aan zijn planning. Iedere ochtend om klokslag elf uur sneed hij eerst een punt van zijn chocoladetaart en daarna herlas hij een hoofdstuk van het boek dat hij eigenlijk hoorde te schrijven: *Mijn complete en onverkorte geschiedschrijving van Rekadom*. Vroeger, toen Hagos nog zowel tovenaars als vriend van de koning was, kreeg hij ook een taartpunt en luisterde hij naar Belamus' nieuwste hoofdstuk. De taart miste hij, maar het luisteren niet.

Hagos nam Deela snel mee over het lege plein, langs een chagrijnige geit die aan een eenzame paardenbloem knabbelde. Ze liepen door de schaduw van de ijzeren toren, waarvan de raampjes achter ijzeren luiken schuilgingen. Al snel bereikten ze weer open terrein. Het oversteken van de lege ruimte tussen de ijzeren en de zilveren toren leek een eeuwigheid te duren. Eindelijk kwamen ze bij de poort die toegang gaf tot de zilveren toren. Hagos duwde de vermoeide Deela naar binnen. Langzaam beklommen ze de lange wenteltrap, die werd verlicht door kleine lantaarns die in met bladzilver beklede nissen stonden. Helemaal boven was een ruime overloop, met een grote blauwe deur versierd met zilveren sterren. Hagos legde zijn hand op het slot en wachtte totdat hij de geveerde pinnen met zachte klikjes op hun plek hoorde schuiven. Snel duwde hij de deur open. Tegenwoordig kon hij een slot nog maar een paar tellen op deze manier openhouden. Hij liet Deela voorgaan, de grote driehoekige kamer in, en duwde daarna snel de deur dicht.

Deela werd duizelig van de sterke wierookgeur die er hing. Bovendien was het alsof ze met haar smerige muiltjes op drijfzand stond. Ze vroeg zich juist af waarom Hagos vlak bij haar oor met een bel rinkelde, toen opeens de vloer op haar af kwam en haar keihard raakte.

‘Deela... Deela...’ Iemand riep haar vanaf het einde van een lange tunnel. Deela kreunde. Het was allemaal een droom, dacht ze. Hagos had haar niet gered door te doen alsof hij de koning was. Natuurlijk niet. Hoe kon ze zo iets stoms verzinnen? Ze zat nog steeds in die afschuwelijke cel.

‘Deela, Deela,’ klonk Hagos’ stem. ‘Word wakker. Rustig maar. Er is niks aan de hand. Drink dit maar op.’

Langzaam ging Deela zitten. Vlak voor haar doemde Hagos’ bezorgde gezicht op, en met trillende hand pakte ze het glas aan dat hij haar aanbood. Er zat een rood drankje in, dat ze met grote slokken opdronk. Het spul brandde in haar keel, maar haar hoofd leek helderder te worden. Deela knipperde met haar ogen, en nu kon ze de kamer beter zien. Die was donker en geheimzinnig, met dikke gordijnen en overal boekenkasten en planken vol flessen en potjes in allerlei kleuren en formaten.

‘Dus het is wél echt,’ mompelde ze. ‘Je hebt me gered.’

Hagos glimlachte spijtig. ‘Niet helemaal. We zijn nog steeds gevangenen.’

‘Maar dit is je oude huis.’ Deela keek om zich heen in de bekende kamer, waar ze vroeger regelmatig bij Hagos, zijn vrouw en zijn dochttertje op bezoek kwam.

‘Dat klopt,’ zei Hagos. ‘En ik zit hier alleen omdat ik een regeling met Belamus heb getroffen.’

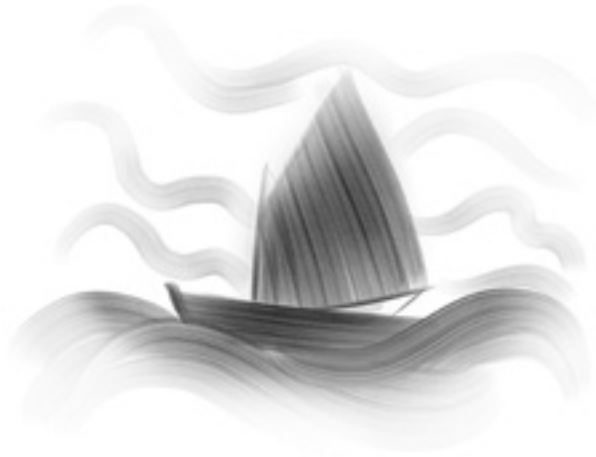
‘Een regeling?’ vroeg Deela slaperig.

‘Dat vertel ik je later. Rust nu maar uit.’ Hagos nam Deela mee naar een bank die naast een kleine haard stond en hielp haar om erop te gaan liggen. En toen Deela in slaap viel, liep hij naar een driehoekig raam achter het bureau en keek naar de stormachtige hemel. Ondanks Deela’s weersvoorspelling leek de storm nog niet minder krachtig te worden. Uit een la in zijn bureau haalde hij een kleine verrekijker, waarmee hij naar de streep staalgrijze oceaan keek die achter de hoge muren van Rekadom nog net zichtbaar was. Ongerust speurde Hagos de schuimkoppen af. Hij hoopte dat hij geen wit zeilbootje met een rood zeil zou zien. Niet nu al, terwijl de storm nog raasde. Laat haar alsjeblieft wachten totdat de zee rustiger wordt, dacht hij. Hij keek op zijn klok en zag dat over drie uur de getijdenweg alweer begaanbaar zou zijn, zodat de Jakhalzen naar de Orakelrots konden terugkeren. ‘Trek alsjeblieft weg, storm,’ mompelde hij. ‘Alsjeblieft. Verdwijnt.’

HOOFDSTUK 3

Stormwacht

Terwijl Hagos uit zijn raam naar de stormlucht keek, deed Alex precies hetzelfde in de woonkamer van Deela's huisje. Palla had citroenthee gezet en het vuur in de haard brandde vrolijk. De zeekooltjes lieten hun zoute vlammen knetteren zoals het hoorde. Toch was de stemming in de kleine kamer somber. Op de vensterbank voor het raam zat een rij van Deela's bontgekleurde gebreide octopussen. Alex vond dat het net was alsof ze trouw wachtten op Deela's thuiskomst. De wind liet de kleine ruitjes rammelen, als theekopjes op bibberige schoteltjes, en brulde alsof hij binnengelaten wilde worden. Net als de Jakhalzen, dacht Alex.

Benn kwam naast haar bij het raam staan en keek naar

het kolkende zeewater. ‘Volgens mij duurt het nog een uur of drie voordat de getijdenweg weer begaanbaar is,’ merkte hij op.

‘Over niet al te lange tijd gaan we terug naar de grot,’ zei Palla.

Alex draaide zich om. ‘Bedankt Palla, maar we gaan niet terug. Benn en ik vertrekken met Catoetje.’

Palla keek haar geschokt aan. ‘Maar de storm dan?’ protesteerde ze. ‘Met die wind kun je toch niet naar buiten?’

‘Het komt wel goed.’ Benn tuurde hoopvol naar een plekje aan de hemel dat bijna blauw leek. ‘De storm trekt voorbij. We hoeven alleen maar een eindje langs de kust te varen, naar Nettenknopersbaai. En de wind waait precies uit de goede hoek. We redden het wel.’

Palla was ontzet. ‘Jullie redden het helemaal niet! Jullie kennen de kracht van de oceaan niet. Jullie hebben nooit schipbreuk geleden.’

Alex hoorde iets in Palla’s stem. ‘Heb jij wel schipbreuk geleden?’

Palla knikte. ‘Deela heeft me gered. Ik was pas negen.’ Ze veegde de plotseling opkomende tranen uit haar ogen. ‘En wat heb ik als dank gedaan? Al deze problemen voor haar veroorzaakt. En voor jou, Alex. En voor je vader.’

‘Koning Belamus zorgt voor problemen, niet jij,’ zei Alex tegen Palla.

Benn begreep het niet. ‘Hoe kom je erbij dat jij de problemen veroorzaakt hebt, Palla?’

Palla zuchtte. ‘Omdat ik dat ook gedaan heb. Nadat Deela mij gered had, werd ze ziek. Ze kreeg koorts, haar keel werd dik en ze raakte haar stem kwijt. Dus toen ko-

ning Belamus naar het orakel kwam voor goede raad – dat deed hij toen regelmatig – besloot ik te helpen. Ik werd het orakel.’

‘Maar je stem... Hoorde de koning het verschil niet?’ vroeg Benn.

Palla schudde haar hoofd. ‘Het orakel staat in de Orakelklok, en die verandert je stem. En...’ Ze was even stil. ‘Dit vind ik moeilijk om te zeggen, maar de klok verandert ook degene die erin staat. Nou ja, zo ging het bij mij tenminste. Ik geloof niet dat het ooit met Deela is gebeurd. Deela had me verteld dat Hagos en zij altijd samen bedachten wat het orakel het beste tegen de koning kon zeggen om hem tevreden te houden. Maar dat kon ik niet. Zodra ik de schaduwmantel aantrok, voelde het alsof ik duizend jaar oud was. Alsof ik deel uitmaakte van iets groters. Dus toen ik in de Orakelklok stond en de koning hoorde vragen hoe hij zou sterven, wist ik meteen wat ik moest zeggen.’

‘Dat hij zou sterven door de hand van een tovenaarskind,’ mompelde Alex.

Palla keek haar aan. ‘Maar ik was niet degene die dat zei. Dat was het orakel. Snap je?’

Alex knikte.

‘Toch blijf ik maar piekeren over alle vreselijke dingen die er sindsdien gebeurd zijn,’ zei Palla. ‘Ik herinner me nog de dag waarop Deela me vertelde dat de koning alle tovenaars en hun kinderen uit Rekadom verbande. Behalve jouw vader, Alex. Die liet hij arresteren. Je arme moeder gooide hij in de kerkers. En jij verdween gewoon. Deela was in alle staten. Maar Hagos weigerde met haar te pra-

ten.’ Palla schudde haar hoofd. ‘En toen hoorden we over die afschuwelijke wezens die overal in het land opdoken, en op iedereen jaagden die ook maar een beetje toverkracht had. De verschrikkelijke schemergeesten...’

‘Die mijn vader gemaakt had,’ merkte Alex op.

‘Alleen omdat de koning beloofde om in ruil daarvoor je moeder uit de kerkers vrij te laten.’

‘Wat hij nooit deed.’ Alex stond op, liep naar Palla toe en omhelsde haar. ‘Het geeft niet,’ zei ze. ‘Kijk.’ Ze haalde de codex uit haar sjerp en sloeg het boekje open om Palla haar kaarten te laten zien, die netjes in hun vakje zaten.

Palla’s ogen glommen. ‘Dat is met recht een toverboek,’ fluisterde ze. ‘Moet je de pagina’s langs de randen zien glinsteren!’

‘Dat zijn de verzegelde bladzijden,’ vertelde Alex. Ze sloeg het boekje open bij een aantal aan elkaar geplakte pagina’s. Op de rand ervan glom blauwe was. Op de voorkant van het aan elkaar geplakte blok zat een leeg vakje in de vorm van een T. ‘Dat is voor de Tau,’ zei Alex. ‘Maar die heeft de koning gisteren van mijn vader afgepakt.’

Palla zuchtte. ‘Na al die jaren dat Deela de Tau veilig voor Hagos had bewaard in haar lievelingsoctopus... Wat een verdrietig einde, dat de Tau nu weer terug is bij die slechte koning.’

Alex verdrong de herinnering aan gisteren. Haar vader had de kostbare Tau aan koning Belamus gegeven in ruil voor haar vrijheid – of in elk geval voor haar vrijheid die dag. Vastberaden keek ze naar Palla. ‘Ik ga de Tau terughalen, Palla. En als ik hem eenmaal heb, stop ik hem in zijn vakje. Dan kan ik de verzegelde pagina’s openen, zodat

ik kan lezen hoe ik de schemergeesten moet wegtoveren. En dan tover ik ze weg. Allemaal!’ Maar terwijl ze het zei, hoorde Alex zelf hoe onmogelijk dat klonk.

Kennelijk dacht Palla dat ook. ‘De koning zal je de Tau nooit geven,’ zei ze somber. ‘Je zult eerst met hem moeten afrekenen.’ Ze keek Alex recht in de ogen. ‘En misschien lukt je dat ook wel. Jij bent tenslotte een tovenaarskind.’

‘Nee!’ riep Alex geschrokken. ‘Dat orakel is niet echt, Palla, wat je ook denkt. Ik ben niet van plan om met een of ander stom spel mee te doen.’

‘Het is geen spel. Het orakel liegt nooit,’ reageerde Palla.

‘Het liegt wel over mij,’ kaatste Alex terug, woedend dat Palla dacht dat zij in staat was om iemand te doden. ‘Bedankt dat je ons hebt geholpen, Palla,’ zei ze stijfjes. ‘We vertrekken nu. Toch, Benn?’

‘Jazeker.’ Benn stond op. Hij begreep Alex’ woede wel, maar toch had hij medelijden met Palla. ‘Bedankt voor alles, Palla,’ zei hij.

Ook Palla ging staan. ‘Graag gedaan. Ik wens jullie een veilige reis.’

Alex en Benn daalden de stenen wenteltrap af, die dwars door de rots liep en uitkwam bij een kleine deur halverwege de Orakelrots. Er stond nog steeds een stevige wind, maar Benn had gelijk gehad: de storm trok voorbij. De wolken waren nu wit en de oceaan was eerder donkerblauw dan grijs. De golven waren traag en lang, en ze kwamen niet meer erg hoog.

Benn grijsde. ‘Catoetje gaat dit geweldig vinden!’ zei hij, terwijl hij naar de haven liep. Hij kon niet wachten om zijn boot weer te zien.

Maar toen ze bij de haven aankwamen, bleven ze stokstijf staan.

‘Nee!’ riep Benn uit.

‘O,’ zei Alex.

Catootje was er nog, maar ze lag niet boven op het water, zoals dat hoort bij een boot. Het zeilbootje dobberde ongeveer een halve meter onder water aan haar meertouwen, als een onderwaterspook.

Alex keek naar de andere kant van de haven, waar een roeiboot op een beschutte plek tegen de havenmuur lag. ‘We moeten Deela’s boot nemen.’

‘Echt niet,’ stooft Benn op. ‘We kunnen Catootje niet zo achterlaten. En we kunnen ook niet dat hele eind naar Nettenknopersbaai roeien. We moeten zeilen.’

‘Maar Catootje is gezonken,’ zei Alex.

‘Ze is niet gezonken,’ protesteerde Benn. ‘Ze is volgelopen met water, dat is iets heel anders. We hoeven alleen het water er maar uit te halen, meer niet.’

‘Meer niet?’

‘Ja. We trekken haar omhoog en hozen haar leeg.’ Benn grijnsde. ‘Wat een geluk dat we de riemen veilig op de kade hadden gelegd, hè?’

Alex zei niets. Ze keek naar de verdronken boot, die zachtjes heen en weer deinde in het heldere, groene water. Ze had hier geen goed gevoel bij.

HOOFDSTUK 4

Min

Ook Hagos had geen goed gevoel. Vanuit zijn raam zag hij koning Belamus het Sterrenhof oversteken, samen met zijn Jakhalzen. Hij wist meteen dat ze naar hem op weg waren.

‘Deela!’ Hagos rende door de kamer naar de liggende figuur op de bank. Hij werd begroet door een zacht snuivend gesnurk. ‘Deela!’ Niet erg voorzichtig schudde Hagos zijn vriendin wakker. ‘Wakker worden. Belamus komt eraan. Wakker worden!’

Geschrokken ging Deela rechtop zitten. Ze staarde naar Hagos en probeerde zich te herinneren waar ze was.

‘Deela, de koning is onderweg hiernaartoe. We moeten opschieten!’ zei Hagos dringend.

Deela sprong op en keek verwilderd om zich heen. ‘Ik moet me verstoppen!’

‘Nee. De Jakhalzen ruiken je meteen. Luister, Deela. Weet je nog dat ik het over een regeling met Belamus had?’

Deela knikte.

‘Ik heb hem beloofd nog een Havick voor hem te maken...’

‘Hagos! Je kunt niet nog zo’n moordzuchtig monster toveren!’ sputterde Deela.

‘Dat ga ik ook niet doen,’ antwoordde Hagos.

‘Maar je zei net...’

‘Deela, luister nou gewoon, alsjeblieft. Dat móést ik Belamus wel aanbieden in ruil voor mijn leven.’

‘O,’ zei Deela. ‘Ja ja.’

‘Maar ik zweer je dat ik niet nog een monster voor de koning zal creëren. Alleen moet ik wel doen alsof.’

‘Aha,’ zei Deela.

‘En,’ vervolgde Hagos, ‘ik moet ook uitleggen wie jij bent. Dus ik heb een plan. Jij bent een Havickmeester.’

‘Een wat?’

‘Een deskundige. Op het gebied van Havicken.’

Deela keek hem verbijsterd aan. ‘Maar ik kan niet eens een mier toveren, laat staan een Havick!’

‘Dat geeft niet. Je hoeft niets te doen. Je moet alleen uitstralen dat je het kunt.’

‘Maar een “meester”... Dat is een man, toch? Ik ben geen man, Hagos.’

Hagos zuchtte. ‘Dat weet ik, Deela. Maar de koning zal er nu snel achter komen dat jij niet meer in de kerkers zit. Hij is niet erg snugger, dus hoop ik dat hij niet wantrouwig

wordt als er opeens een man in het kasteel verschijnt op hetzelfde moment dat jij bent verdwenen.'

'Aha, ik snap het. Maar als er zomaar een rare vrouw opdook, zou hij wel lont ruiken?'

'Precies.' Hagos lachte. 'Je bent misschien zomaar een vrouw, Deela, maar je bent niet raar. Je bent een goede vriendin. Kom.' Hij pakte Deela's arm en nam haar mee naar een grote kast. Toen hij de deuren opengooide, zag ze een verzameling flink stoffige, maar erg mooie gewaden en mantels van glanzende zijde. 'Kies iets indrukwekkends uit,' zei hij. 'Snel. Belamus kan er elk moment zijn.'

Deela staaarde naar de regenboog van kleuren. 'O. Deze waren van Parel! Die kan ik niet dragen, Hagos. Dat voelt verkeerd.'

'Parel zou het niet erg vinden. Alsjeblieft, Deela. Schiet op. De koning kan elk moment...'

Er werd hard geklopt en Hagos zweeg. Terwijl hij naar de deur rende om open te doen, griste Deela een glanzende blauwe mantel met geborduurd zilveren manen uit de kast, schoot hem aan en trok de capuchon zo ver over haar hoofd dat haar gezicht verborgen bleef. De zoom van de mantel sleepte over de vloer, want Parel was zeker een kop groter geweest dan Deela. Snel pakte Deela een krukje dat naast de haard stond. Toen ze erop ging staan, hing de mantel sierlijk tot net boven de vloer.

De deur vloog open. Hagos sprong achteruit en als een stormwind kwam de koning naar binnen. Achter hem volgden zijn lijfwachten, de Jakhalzen. De monsters met hun witte koppen droegen lange, rode jassen met gouden knopen en sprongen op hun achterpoten de kamer in. Maar zo-

dra ze binnen waren, lieten ze zich op vier poten zakken en begonnen om zich heen te snuffelen. Veilig op haar krukje sloeg Deela haar mantel stevig om zich heen. Haar blik hield ze strak op de koning gericht. Hij droeg prachtige zijden kleding in bonte kleuren, maar zijn lange, gele vest spande om zijn dikke buik, waardoor de knopen er bijna af sprongen. Zijn stakerige beentjes leken te verdwijnen in de gekreukelde blauwe zijden kousen. Deela vond dat hij eruitzag als een citroen op luciferhoutjes.

‘Sire,’ zei Hagos. Hij maakte een vreemde, ingewikkelde buiging die Deela deed denken aan een kip die een ei probeert te leggen.

‘Ja ja,’ zei koning Belamus prikkelbaar. ‘Zo, Ravenster. Denk maar niet dat je ergens mee weg bent gekomen. Ik weet dat je een achterbakse pad bent. Wie is dit?’ Hij wees naar Deela.

Deela zag dat Hagos schrok van haar plotseling toegenomen lengte en waagde een knipoog.

Hagos herstelde zich snel. ‘Dit, mijn allerbeste sire, is de beroemde Havickmeester,’ antwoordde hij. ‘We boffen dat hij ons met zijn aanwezigheid vereert.’

Koning Belamus keek wantrouwig naar Deela. ‘Ik heb geen toestemming gegeven voor deze... deze persoon. Hoe heet hij?’

Hagos waarschuwde Deela met zijn ogen. ‘Vergeef hem zijn zwiigen, sire,’ zei hij tegen de koning. ‘De Havickmeester spreekt alleen de taal van de Havick.’

‘Spreek jij dan, Ravenster! Hoe heet hij?’

Deela zag Hagos’ blinde paniek. Er viel een afschuwelijke stilte, en Deela wist dat ze die moest verbreken. ‘Min!’

zei ze. Meteen zweeg ze weer, geschrokken van het hoge gepiep dat uit haar keel was gekomen.

‘Min,’ zei de koning. ‘Hij heeft een merkwaardige stem, deze Min.’

Hagos dacht snel na. ‘Dat is de taal van de Havick, sire. Hoog en helder, als de zang van een vogel.’

Belamus staaarde naar Hagos. ‘Heel poëtisch, Ravenster. Maar ik wil resultaten. Ik wil de allergrootste Havick met de allerscherpste ogen. Ik wil de allerbeste jager, die alle overgebleven tovenaars die mijn koninkrijk teisteren kan doden.’ Belamus stopte met praten en keek met half toegeknepen ogen naar Hagos. Zo leek hij verdacht veel op de Havick die hij zo graag wilde hebben. ‘En hun kinderen.’

Hagos huiverde. Zei de koning nu tegen hem dat hij wist dat Alex zijn dochter was? Nee, zei hij tegen zichzelf, dat kan niet. De koning weet alleen dat er kinderen op de Orakelrots zijn. En om een of andere reden denkt hij dat het tovenaarskinderen zijn. Maar de koning ziet overal tovenaars en hun kinderen op de loer liggen. Dat heeft dus niets te betekenen, concludeerde Hagos.

Koning Belamus stond alweer bij de deur. ‘De Jakhalzen zullen jou en deze Minpersoon naar de vogelkooien brengen om het Havicksei uit te kiezen.’ Nadat de koning de twee grootste Jakhalzen voor zichzelf had uitgekozen, draaide hij zich op zijn spitse hakken om en beende de deur uit.

Deela wachtte totdat de koning verdwenen was. Daarna sprong ze van het krukje en liet ze zich, samen met Hagos, door de overgebleven Jakhalzen de deur uit duwen.

Tien minuten later stond Deela boven op een ladder in

het vogelverblijf van Rekadom. Ze tuurde naar een hoge plank, waarop in een keurig nestje vier gevlekte eieren lagen. In het grauwe halfdonker scheen één straal zonlicht door een van de smalle raampjes vlak onder de zoldering. In de lichtbundel zweefden kleine veertjes, en Deela voelde het kriebelen in haar neus. In haar hand had ze een gouden doosje waarin ze een ei moest stoppen, maar Deela treuzelde. Ze had geen idee welk ei ze moest kiezen.

Aan de voet van de ladder stond Hagos, met naast hem een gedrongen man met een rood gezicht, gekleed in een leren wambuis. De man klemde een woedende moederhavik onder zijn arm. Het was Ratel, hoofdvalkenier van de koning, en hij staaarde vol ontzag naar de in een blauwe mantel gehulde gestalte boven op de ladder. Ratel had nooit eerder een Havickmeester gezien. Hij had ook nooit van ze gehoord, maar was niet van plan om dat toe te geven. Zeker niet tegenover zijn nieuwe vliegenier in opleiding, die zich in de schaduw had teruggetrokken en nieuwsgierig toekeek.

Deze vliegenier in opleiding was een meisje van een jaar of dertien. Ze droeg een gewatteerde jas en broek en had een gehaaide blik in haar donkere ogen. Ze was niet alleen de nieuwe vliegenier van de Rekadomse Havick, maar ook – en dat wist Hagos niet – de pleegzus van Alex. Haar naam was Zerra D'Arbo.

Vanaf veilige afstand keek Zerra naar Hagos. Het kwam door haar dat hij gisteren op de Orakelrots door koning Belamus opgepakt was. Bovendien had Zerra diezelfde dag met haar bliksemspeer de Havick gedood. Ze had Alex de schuld gegeven van de dood van de vogel, en bovendien

verraden dat Alex een tovenaarskind was. Zerra wist niet zeker hoeveel Hagos van dit alles had meegekregen, dus bleef ze liever in de schaduw. Het laatste wat ze wilde, was dat Ratel erachter kwam dat zij zijn lieve Havick vermoord had. Met haar armen over elkaar geslagen en een stuurs gezicht leunde ze tegen de muur. Wel luisterde ze aandachtig, klaar om zich met het gesprek te bemoeien als dat nodig was. Ze liet haar nieuwe baan niet verpesten door zo'n stomme tovenaar.

Zerra had zich niet druk hoeven maken. In Hagos' hoofd waren de pijnlijke gebeurtenissen van gisteren één groot waas. Toch werd hij zenuwachtig van de boze blik van de vliegenier in opleiding. Onrustig riep hij naar Deela: 'Havickmeester, hebt u gekozen?'

Deela besloot het ei te kiezen dat het dichtst bij haar lag. Voorzichtig stopte ze het in het gouden doosje. Daarna klauterde ze een beetje beverig de ladder weer af. Toen ze op de glibberige keitjes stapte, maakte Hagos een diepe buiging voor haar. 'Geachte Havickmeester,' zei hij plechtig, 'ik ben u zeer dankbaar dat u onze volgende Havick hebt uitgekozen.'

Deela vond het moeilijk om niet te giechelen toen ze Hagos het gouden doosje met het ei gaf. Maar toen ze Zerra vanuit het donker naar haar zag staren, verdween het gegiechel in een diepe put in haar maag. Daar stond die afschuwelijke vliegenier, het meisje dat volgens Alex haar pleegzus was. Het meisje dat niet alleen Hagos en Alex had verraden, maar bovendien haar bliksemspeer op Alex had afgevuurd. Dat had Alex haar later verteld. Deela moest zich bedwingen om niet op het meisje af te stormen en haar

eens flink de waarheid te vertellen. In plaats daarvan trok ze de capuchon nog iets verder voor haar gezicht en draaide zich weg van de doordringende blik van het meisje. Ze hoopte maar dat Hagos zou opschieten, zodat het meisje niet de kans kreeg om haar te herkennen. Deela twijfelde er niet aan dat ze haar ook zou verraden.

Maar Hagos haastte zich helemaal niet. Zolang de Jakhalzen het druk hadden met hem bewaken, konden ze namelijk niet op Alex jagen. ‘De Havickmeester,’ zei hij tegen Ratel – onnodig traag, volgens Deela – ‘heeft in zijn oneindige wijsheid het perfecte ei uitgekozen. En uit dat ei zullen wij een indrukwekkende Havick opkweken. We laten u nu weer alleen, hoofdvalkenier. We mogen het ei niet koud laten worden.’

Ratel maakte een kleine buiging en klom daarna de ladder op om de moedervogel terug op haar nest te zetten.

Hagos en Deela liepen het zonlicht weer in. Hagos haalde een paar keer diep adem. De lucht was door de regen van gisteren schoongewassen en rook heerlijk fris. Hij zag aan de witte wolken aan de hemel dat de storm bijna voorbij was. Hagos’ stemming knapte meteen op. Met een beetje geluk was Alex al ver weg tegen de tijd dat de Jakhalzen met laagwater terugkeerden naar de Orakelrots. En hoe langer hij de Jakhalzen bij zich hield, hoe groter de kans was dat Alex kon ontsnappen.

Dus liep Hagos met de lijfwachten zo langzaam mogelijk over het Valkhof en daarna de brede trap op. Die leidde naar de gouden poort die toegang gaf tot de koninklijke promenade. Daar wachtte koning Belamus op hem met twee andere Jakhalzen. Hun gele ogen lichtten op in de schaduw.

‘Zo, Ravenster,’ zei de koning. ‘Heb je het ei?’

‘De Havickmeester heeft gekozen, sire,’ antwoordde Hagos.

Koning Belamus keek wantrouwig naar Deela. Luid fluisterend zei hij tegen Hagos: ‘Hij lijkt veel kleiner dan net in jouw kamer.’

Hagos dacht snel na. ‘Zeker, sire. De energie die de Havickmeester nodig had om het ei te selecteren, heeft hem erg uitgeput. Dit is het begin van het proces waarbij we de indrukwekkendste Havick ooit zullen creëren.’

Koning Belamus leek tevreden. ‘Voor jou hoop ik dat het inderdaad zo gaat, Ravenster. Dat hoop ik van harte. En nu wegwezen en aan de slag!’

Hagos bleef onzeker voor de koning drentelen. Hij wilde de Jakhalzen liever niet uit het oog verliezen. ‘Misschien moeten de Jakhalzen bij het ei blijven, sire. En het bewaken.’

Belamus grinnikte. ‘Nooit geweten dat je mijn Jakhalzen zo graag mocht, Hagos. Goed, ik sta toe dat ze je naar je woning begeleiden. Ook mag er een voor je deur staan als bewaking. Maar de rest heb ik nodig voor een kleine tocht die ik voor ze gepland heb. Bij eb gaan ze naar de Orakelrots. Daar zit in elk geval één akelig tovenaarskind, misschien zelfs twee. Al zal dat niet lang meer duren.’ De koning lachte schrill.

Hij klinkt net als een gebarsten klok, dacht Deela.

De hele weg naar zijn blauwe sterrendeur liep Hagos zo langzaam als hij maar kon. Vervolgens nam hij alle tijd om het slot te openen, terwijl de vier Jakhalzen toekeken. Toen hun geduld begon op te raken, duwde hij met tegenzin de

deur open. Samen met Deela liep hij naar binnen. Hagos sloot de deur en gluurde door het kijkgaatje. Hij zag de Jakhalzen wegreunen, op een na, die bij de deur op wacht bleef staan. Hagos liet het schuifje weer voor het kijkgat vallen en draaide zich zuchtend om naar Deela. ‘Ze gaan Boeboe halen,’ zei hij.

‘Alex,’ verbeterde Deela hem. ‘Je dochter heet nu Alex, Hagos. Ze heeft een volwassen naam en gedraagt zich als een volwassene. Ze laat zich echt niet oppakken door die griezels.’

Hagos liep naar het raam en wachtte totdat hij de Jakhalzen over het Valkhof zag rennen. Ze liepen nu op vier poten, waardoor hun rode jassen over de grond sleepten. Hij zag een potige vrouw en man – poortwachters van Rekadom – met de Jakhalzen meelopen naar de voet van de hoge stadsmuur. Daar deden ze een rood deurtje van het slot. Ze stapten respectvol opzij, zodat de Jakhalzen de donkere tunnel in de muur in konden lopen. Hagos zuchtte. Hij wist heel goed waar ze naartoe gingen. Zelf was hij gisteren langs dezelfde weg gekomen. Over een eindeloos lange trap door de rotsen kwam je op het strand, en daarvandaan kon je over de getijdenweg naar de Orakelrots lopen. Hagos zag dat de poortwachters het deurtje achter de Jakhalzen dichtdeden. Daarna gingen ze ieder aan een kant staan om op hun terugkeer te wachten.

Hagos wilde er niet over nadenken met wie de Jakhalzen straks terug zouden komen. Hij richtte zijn aandacht op de zee, in de hoop een wit zeilbootje met een rood zeil te ontdekken. Maar hij zag niets.

Na een tijdje zag Hagos Ratel uit het vogelverblijf ko-

men. De hoofdvalkenier keek omhoog. Aan de hemel was een klein stipje zichtbaar – een soort vogel, al had Hagos geen idee welke dan – en dat vloog duidelijk op Ratel af. Bij het zien van Ratel moest Hagos aan de vorige vliegenier denken, Dennis Duister.

Hagos glimlachte weemoedig. Hij had veel aan Dennis te danken. Dennis had hem meegenomen uit het Zevenslangbos, zijn verbanningsoord. Nou ja, eigenlijk had Dennis samen met de Havick op hem gejaagd. Maar omdat Dennis vliegenier was, was dat zijn werk geweest, dus nam Hagos hem niks kwalijk. Dennis had Hagos voorzichtig door een dodelijke zwerm luchtwevers geloodst, Dennis was de eerste die Alex gezien had, en Dennis had hem geholpen om haar te vinden. Hagos zuchtte. Net als Alex was hij ook Dennis kwijtgeraakt. Hij vroeg zich zelfs af of Dennis nog wel leefde. Hij had zijn uiterste best gedaan, maar de betovering die hij had gebruikt om Dennis terug te brengen nadat hij in de rivier verdronken was, was niet gemakkelijk geweest. De magie werkte niet altijd. En aangezien zijn magische krachten op het moment nogal zwak waren, was de kans groot dat het deze keer mislukt was.

Hagos staarde somber uit het raam. Je zult Dennis nooit meer zien, zei hij tegen zichzelf. En Boeboe waarschijnlijk ook niet.

HOOFDSTUK 5

Dennis en Jesse

Een lange, magere jongen met lang, warrig rood haar ging rechtop zitten en knipperde slaperig met zijn ogen. Naast zijn bed stond een jonge man met een bord in zijn handen. ‘Huh?’ zei de jongen.

‘Roerei. En geroosterd brood. Ik heb die rare tovenaars beloofd dat ik je na achtenveertig uur zou wekken. Dus dat doe ik nu,’ zei de man.

De roodharige jongen keek om zich heen en probeerde zich te herinneren waar hij was. Zo te zien in een grot met britsen om op te slapen. Doordat de grot maar door een enkele lantaarn verlicht werd, was een groot gedeelte donker, maar hij kon wel zien dat het plafond laag was en vol zat

met roet. Het rook ook naar roet. ‘Waar ben ik?’ vroeg hij.

‘In de slaapbarak. Ga je je roerei nog opeten?’ De jonge man duwde het bord met ei en geroosterd brood in zijn handen.

‘Wie ben jij?’ vroeg de jongen.

‘Jesse. En jij bent Dennis.’

‘Dennis. O. O ja. Jesse. Hé, nu weet ik het weer. Jij duwde me in de rivier.’

‘Jij duwde mij eerst,’ kaatste Jesse terug. ‘En nu eten.’ Hij draaide zich om en liep de slaapbarak uit.

Dennis bleef alleen achter. Fronsend keek hij naar zijn bord. Hij voelde zich vreemd, alsof hij net een lange, ingewikkelde droom had gehad. Voorzichtig bracht hij de toast met ei naar zijn mond en nam een hap. Plotseling drong tot hem door dat hij echt verschrikkelijk veel trek had. In vier happen was de beboterde toast met ei op. Dennis rook de geur van koffie. Een beetje beverig kwam hij overeind. Hij sloeg de deken om zijn schouders en liep de slaapbarak uit. Toen bleef hij vol verbazing staan. Voor hem, in het midden van een gigantische, door lantaarns verlichte grot, stond iets wat hij alleen maar een monster kon noemen. Een enorm, cilindervormig, ijzeren gevaarte op reusachtige wielen. ‘Wat is dat?’ vroeg hij.

De jonge man – Jesse, toch? Dennis kon het zich niet goed herinneren – kwam plotseling met twee koppen koffie achter het monster vandaan. ‘Dat,’ antwoordde Jesse, ‘is de Braker.’

Dennis schudde langzaam zijn hoofd. Hij voelde zich vreselijk wazig en vroeg zich af of hij misschien nog steeds droomde. ‘Braker?’

‘Ja.’ Jesse drukte hem een kop koffie in de handen. Daarna pakte hij hem voorzichtig bij zijn elleboog en nam hem mee naar een bank die tegen de wand van de grot stond. ‘Ga zitten, drink op en dan leg ik het je uit.’

En dus ging Dennis zitten en luisterde hij.

‘Het is een stoomlocomotief. Kinderen noemden hem vroeger de Stoombraker. Hij reed door het hele land, totdat de koning de meeste rails liet weghalen. Maar niet allemaal. Zie je?’ Jesse wees naar de grond.

Dennis zag nu dat er vanaf de locomotief twee parallelle glanzende staven naar buiten liepen, door een brede tunnel met bakstenen wanden.

‘Waar komen die rails uit?’ vroeg Dennis.

‘Ze lopen in elk geval tot over de rivier, tot aan de zouteiken. Daarna weet ik het niet. Vroeger gingen ze helemaal naar Rekadom. Maar nu niet meer.’

‘Rekadom?’ Dennis fronste zijn wenkbrauwen. De naam klonk bekend, maar hij wist niet waarom.

Jesse keek hem bezorgd aan. Toen Dennis in de rivier viel, was Jesse hem achterna gesprongen, maar hij had hem niet kunnen vinden. Hagos Ravenster, de tovenaar die samen met Dennis naar de grot was gekomen, had hem uit het water gevist. Alleen had Dennis tegen die tijd al veel te lang onder water gelegen. Jesse had gezien dat Hagos een betovering op de jongen had gebruikt. Daarna had de tovenaar tegen Jesse gezegd dat Dennis na twee dagen slapen weer in orde zou zijn. Jesse was daar nog niet zo zeker van. Dennis leek erg vergeetachtig. Voorzichtig beantwoordde hij Dennis’ vraag. ‘Rekadom is de stad waar de koning woont. En de Havick. Weet je nog? Jij was zijn vliegenier?’

‘Vliegenier?’ mompelde Dennis. Dat woord gaf hem een ongemakkelijk gevoel – alsof erachter iets op de loer lag wat hij liever uit de weg ging.

‘Ja. Je vloog rond op een reuzenroofvogel en vermoordde mensen met je bliksemspeer.’ Jesse vond het wel erg hard klinken toen hij het zei, maar hij wilde Dennis laten schrikken om hem een reactie te ontlokken. Het werkte.

‘Ik heb geen mensen vermoord!’ riep Dennis uit. In een flits zag hij het beeld van twee kinderen die zich tegen een rotswand duwden om aan hem te ontkomen, en meteen daarna een nogal grappige scène waarin een magere man in onderbroek dwars door een bos bij hem vandaan rende. Langzaam kwam alles terug. Tegen Jesse zei hij: ‘Ik heb ze niet vermoord. Ik kon het niet. Ik ben geen vliegenier meer.’ Dennis omklemde zijn beker en staaarde naar de afkoelende koffie. Toen keek hij op en vroeg: ‘Waar is Hagos Ravenster?’

Jesse was opgelucht. Kennelijk kwamen Dennis’ herinneringen terug. ‘Die is verdwenen,’ antwoordde hij. ‘Van het uiteinde van de steiger.’

Dennis schrok. ‘Bedoel je dat hij in de rivier is gesprongen?’

Jesse schudde zijn hoofd. ‘Nee. Al dacht ik wel dat hij dat ging doen, want hij stond aan het uiteinde van de steiger met zijn handen in de lucht, alsof hij in het water wilde duiken. Ik rende naar hem toe en schreeuwde dat hij dat niet moest doen, maar opeens verdween hij. Het water spatte niet op, dus ik weet zeker dat hij niet gesprongen is. Hij verwaagde gewoon.’

Dennis’ herinneringen aan Hagos keerden nu snel terug.

‘Ja. Dat heb ik hem ook een keer zien doen. Hij is een knappe tovenaar. Ik vraag me af waar hij naartoe is gegaan.’ Dennis zuchtte. ‘Dat zou ik echt graag willen weten. De dagen die ik met hem heb doorgebracht waren de beste van mijn leven. Het was alsof alles er echt toe deed, en dan op een goede manier. Snap je wat ik bedoel?’

Jesse keek met nieuwe belangstelling naar Dennis. ‘Zo voel ik me ook,’ – hij gebaarde naar de Stoombraker – ‘als ik met hem bezig ben.’

‘Hem?’ Dennis grinnikte. ‘Leeft hij dan?’

‘O ja,’ zei Jesse. ‘En anders binnenkort wel.’

Dennis floot even. ‘Dat zou ik graag zien.’

‘Wil je hier blijven en helpen om het voor elkaar te krijgen?’ vroeg Jesse.

‘Heel graag,’ antwoordde Dennis.

‘Geweldig.’ Jesse stond op en liep weg, waardoor Dennis even over de zoveelste vreemde wending in zijn leven kon nadenken.

Hij bleef een tijdje zitten en liet zijn herinneringen aan de afgelopen paar dagen neerdalen tot hij er iets van snapte. Toen ontdekte hij dat zijn koffie koud was geworden. En dat hij veel dorst had. Hij dronk zijn kop in één teug leeg en leunde tegen de koude rotswand. Dennis glimlachte. Hij leefde. En het leven was mooi.